

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαί 100. Ἐξέμνηθραχ. 35. Τρίμηναθραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διατριμ. 50. Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10. Ἐξέμνηθροι καὶ Τρίμηνοι ἐναλλάγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. ἄλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰσοῦσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 3 Νοεμβρίου 1934

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 49

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἐπειδὴ δὲν ἦταν τόσο εὐχλωτός ὡς θάπαυτο ἢ περὶ ἄλλο, προτίμησε νὰ ἐκφράσῃ μὲ τὴ μουσικὴ τὰ αἰσθητικὰ ποὺ τὸν πλημύριζαν, καὶ νὰ ἐκτελέσῃ μὲ τὸ φλάουτο ἕνα σόλο, στὴ μέση τῆς μεγάλης συμφωνίας τῶν «Ὀθγενότων» ποὺ ἔβαλε τοὺς μουσικοὺς του νὰ παίξουν. Ἡ συγκίνησή του ὅμως ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μὴν κάμῃ μερικὲς παραφωνίες, ποὺ τὸν στενοχώρησαν πολὺ. Ἐπιτυχῶς καὶ τὸ ἀκροατήριό του ἦταν τόσο συγκινημένο ἀπὸ τὰ πρόσφατα γεγονότα, ὥστε κανένας δὲν ἔδινε προσοχὴ σὲ τέτοια μικρολογήματα.

Ἦσαν στὸν ὄρμον μὲ τὴ μπάντα. Ἄ, μὲ τί ὄρεξιν ἔπαιξαν τὰ χάλκινα ὄργανά της τὸ θριαμβευτικὸ ἐκεῖνο ἐμβατήριον! Ὅλοι ἐνθουσιάζονταν καὶ περπατοῦσαν σὰ νὰ εἶχαν στὰ πόδια τοὺς φτερά. Κι' ὁ κ. Ρετὸ ἔλεγε μὲ καμάρι: «Μουσικὴ καὶ πάλι μουσικὴ!»

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, γιὰ νὰ παύσῃ τίς δυσάρεστες συνέπειες ποὺ μπορούσε νὰ ἔχῃ ἡ ἀνακάλυψη τοῦ χρυσορυχείου — καὶ σ' αὐτὸ παραδειγματίσθηκε ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ Ροβινσῶν Κρούσου — ἔβαλε ἀμέσως φρουρὰ καὶ ταχυκόλλησε σ' ὅλους τοὺς συναρισμοὺς «ἡμερησία διαταγὴ» ποὺ ἔλεγε: Ἐκ χρυσορυχείου ἦταν ἐθνικὴ ἰδιοκτησία ποὺ χρωστοῦσαν νὰ τὴ σέβονται, νὰ τὴ φυλάγουν καὶ νὰ τὴν προστατεύουν ὅλοι· θὰ τὸ ἐκμεταλλεῖσθαι μόνον οἱ ἐργάτες ποὺ θὰ ἔδωκε ὁ Παύλος, πρῶτα γιὰ τίς ἀνάγκες

τῆς ἀποικίας — ποὺ ἡ κυριώτερη ἦταν ἡ συμπλήρωση τῆς ἀτμομηχανῆς τῆς φρεγάδας — κι' ἔπειτα γιὰ νὰ ἐτοιμασθῇ φορτίο ἀπὸ χρυσάφι, ποὺ θὰ τὸ ἔπαιρναν στὴ Γαλλία καὶ κεῖ θὰ τὸ μοιράζονταν ὅλοι οἱ ναῦτες, οἱ στρατιῶτες κι' οἱ ἀξιωματικοί, σύμφωνα μὲ τίς σχετικὰ διατάξεις τοῦ ναυτικοῦ νόμου.

Ἡ διαταγὴ ἐπικροτήθηκε ὁμόθυμα καὶ τηρήθηκε κατὰ γράμμα. Κι'

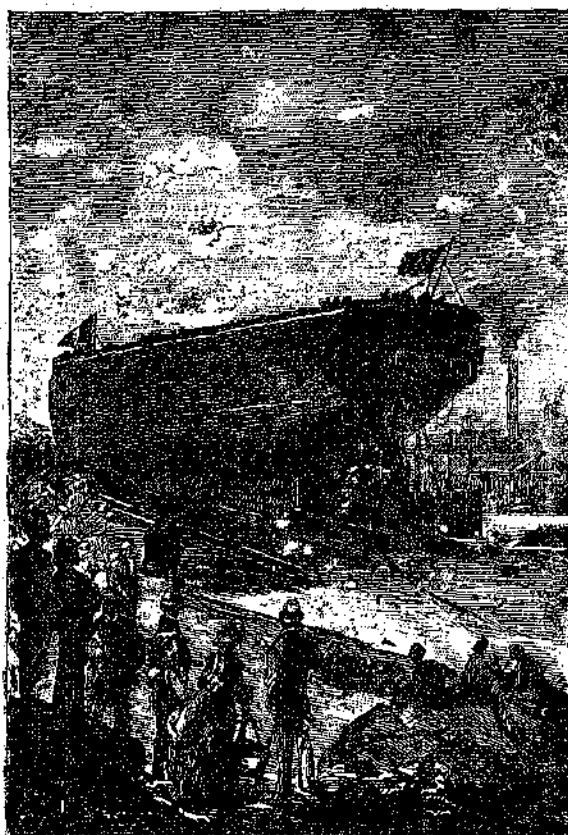
οἱ ἐργασίαι τῆς ἀποικίας, ποὺ εἶχαν διακοπῆ μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ κ. Κλοακὲν καὶ τῶν παιδιῶν, ξανάρχισαν κανονικὰ καὶ δραστήρια. Καὶ μάλιστα μὲ περισσότερη σπουδὴ ἀπὸ πρὶν, γιὰτι διευθυντὲς κι' ἐργάται ἀνυπομονοῦσαν νὰ φύγουν, νὰ γυρίσουν στὸν πολιτισμένον κόσμον, γιὰ ν' ἀνακοινώσουν τίς τόσο σπουδαῖες ἀνακαλύψεις ποὺ ἔγιναν σ' ἐκεῖνο τὸ ἐρημονήσι.

Ἐπιτυχῶς ὅλα πηγύζονταν καλά. Ἡ δεύτερη ἐσοδεία ἀπὸ δημοπρατικὰ ἦταν πλοῦσια ὡς δὲν περίμεναν.

Στὸ ἔξῃς θὰ μπορούσαν, ὅχι μόνον νὰ κάνουν καθεμέρα διανομὴ ψωμοῦ, ἀλλὰ νὰ προετοιμάζον καὶ προμήθεια ἀπὸ ἀλεύρι καὶ γαλέτα γιὰ τὸ ταξίδι. Ὅσο γιὰ τὴ ναυπήγηση τῆς φρεγάδας, προόδευε μὲ γιγαντιαία βήματα. Στὶς 20 Ἰουλίου, ἑπτὰ μόλις μῆνες ἀφότου ἀρχισε, τὸ σκάφος ρίχτηκε στὴ θάλασσα. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐκεῖ στὰ ἔρημα νερά τοῦ ὄρμον ὅπου στεκόταν ἀκίνητο, βαφτίστηκε κατὰ τὴ συνήθεια, μὲ μιὰ μποτίλια ντόπιου κρασιῦ, κι' ἔλαβε ἀπὸ τοὺς ἑὺ ἀναδόχους του — ποὺ ἦταν ἡ Ἀνθὴ· κι' ὁ Χάνδος — τὸνομα Ἡδῆ.

Ὁ κ. Κλοακὲν ἐξήγησε τότε στὸν ταγματάρχην Ὀμόλλου, ποὺ δὲν ἔβλεπε τὸ λόγον τῆς μυθολογικῆς αὐτῆς ὀνομασίας, πῶς ἡ Ἡδῆ ἦταν κόρη τῆς Ἡρας.

Μὲ μεγάλη δραστηριότητα γίνονταν τὰ κατάρτια καὶ τὰλλα ἐξερτήματα, εἰς τὰ ὁφαιτούργετα ἐργάζονταν μέρα καὶ νύχτα γιὰ νὰ κάμουν τὸ ὄργανον ποὺ χρειαζόταν γιὰ τὰ πανιά. Κι' ἡ ἀτμομηχανὴ τὸ ἴδιον προχωροῦσε. Λίγα-λίγα, χωρὶς νὰ παραμελεῖται καμμιά ἀπὸ τίς ἄλλαι ἐργασίαι, γινόταν καὶ ἡ φόρτιση τοῦ πο-

Ἡ ναυπήγηση τῆς φρεγάδας προόδευε μὲ γιγαντιαία βήματα. (Σελ. 577, στ. γ')

λύτμου δρυκτού καθώς και του ξύλου που έπρεπε να έχουν στη φρεγάδα για να καίνε ως που να φτάσουν στην Αμερικανική ακτή. Όλα τα τελοσπάντων γινόταν με τόσο ζήλο και τέτοια μέθοδο και τάξη, ώστε κατά τα μέσα Αυγούστου η «Ήθη» ήταν πιά έτοιμη να παραλάβει το πλήρωμά της, τους επιβάτες της, και να ξεκινήσει για το μεγάλο ταξίδι.

Πειράματα που έγιναν στον δρυμό, έδειξαν την αντοχή της και τη στερεότητα. Ήταν καθαυτό ένα καλοτάξιδο καράβι. Φυσικά, της έλειπε η μεγάλη επεξεργασία στις λεπτομέρειες κι' η διακόσμηση γενικά· αλλά αυτά δεν ήταν τόσο απαραίτητα. Κι' επειδή όλα τα άλλα τα είχε — ωραίο σχήμα, κομψές γραμμές, πολύτιμα και σπάνια ξύλα, αψόβον χρυσάφι, κι' όχι μόνο στις αποθήκες της αλλά και στις μηχανές της — η «Ήθη» θα μπορούσε να συναγωνισθεί, με τα πιά εκτακτα σκάφη, απ' όλα τα χέρια ανθρώπου έρριξε ποτέ στη θάλασσα.

Μ' εργασία καθημερινή, κανονική και καλά διευθυνόμενη, οι τετρακόσιοι εκείνοι άνθρωποι, σε διάστημα δέκα μόλις μηνών, κατόρθωσαν να επανορθώσουν την απώλεια της φρεγάτας τους και να κατασκευάσουν έξαρχης Άλλη, εκτός απ' τις τόσες άλλες εργασίες που έκαμαν στην άποικία. Μεγάλο παράδειγμα του τι θα ήταν ικανές να κατορθώσουν οι ανθρώπινες δυνάμεις, αν διευθύνονται καλά προς σκοπό χρήσιμο και προς τα έργα της ειρήνης, αντί να ξοδεύονται σ' ενέργειες άσκοπες, άγονες ή και καταστρεπτικές. Κι' είχε πολύ δικιο ο κ. Κλοσκάν όταν αναμετρώντας το έργο που είχε συντελεσθεί, αναφώνησε:

— «Ο άνθρωπινό γένος, τι δεν θα μπορούσε να κάνει, αν όλοι οι ταχικοί στρατοί σου εργάζονταν ειρηνικά για την κοινή ευημερία, αντί να προετοιμάζονται όλοένα για' άμοιβαίο σπαραγμό.

Όχιτώ μέρες μετά την ανεύρεση, τα λείψανα του Ροβινσόν, με τη φροντίδα της Ανθής και του Κάνδου, θάφτηκαν εύλαβικά σ' ένα λάκκο που τον έσκαψε ο Κάζης στη μέση της σπηλιάς. Κι' από πάνω στήθηκε έν' απλό μνημείο με την επιγραφή:

Έγκαῖθα κείται

ROBINSON O KPOYΣOZ

Ο πρώτος κάτοικος της νήσου ταύτης.
Έγεννήθη έν' Υόρκη τῷ 1634
Απέθανεν έν τῷ σπηλιῶ τούτῳ
τῷ 1718.

Κι' ο Ρανά επίσης θάφτηκε κοντά στην είσοδο της σπηλιάς.

Κι' έν' ακόμα μνημείο στήθηκε από τον πλοίαρχο Μανκαρὺ στην κορυφή του βράχου με τὸ Ἡλιακὸ Ὁρολόγιο. Ήταν ἀπλήρη πυραμίδα ἀπὸ γρανίτη, με τὴν ἐθνικὴ σημαία στὴν κορυφή της κι' ἀπὸ κάτω ἐντεταγμένη μιὰ χρυσὴ θήκη, πὺ εἶχε μέσα τὴν ἐπιθεση ὄλων τῶν συμβάντων στὴ νῆσο και τὸ πρακτικὸ τῆς κατοχῆς της στ' ὄνομα τῆς Γαλλίας.

Τὴν 21 Αυγούστου, ἡ «Ήθη», ἀφοῦ ἐπιθεβῶσθησαν ὄλοι οἱ ἄποικοι ἀνεξαιρέτως, σήκωσε τὴν ἀγκυρα κι' ἐστρέψε τὴν πρῶρα πρὸς τὰνατολικὰ. Ὑστερ' ἀπὸ λαμπρὸ ταξίδι τριῶν ἑβδομάδων, χωρὶς τὸ παραμικρὸ δυσάρεστο ἐπεισόδιο, ἔφτασε στὸ Βαλπαρέσο κι' ἀπὸ κεί, ἀφοῦ πῆρε ὅσο χρειαζόταν κάρβουνο, ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ ἀκρωτήριο Χόρν.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Προχτές τ' απόγεμα, κεί που πήγαινα τον συνθησιμένο μου περίπατο στον εξοχικό δρόμο με τις ντροπαλές κυλαμιές και τα προκλητικά βατόμουρα, συνάντησα το μικρό μου φίλο. Είχε μαζί του τα τρία του σκυλιά — μιὰ καλοθρεμμένη σκύλια με τα δυο μικρά της, δυο σκυλάκια παχουλά σαν μπάλλες. Δεν το περίμενα να τον απαντήσω σ' αυτήν τη μοναξιά και μάλιστα αυτήν την ώρα που ήξερα πως συνήθιζε να ετοιμάζει τα μαθήματά του για την επομένη.

— Πώς κατά δώ; του κάνω. Δεν έχετε σχολείο αύριο;

Χαμογέλασε.

— Μάντεψε μου λέει μ' αίνιγματικό ύφος.
— Έσπασα το κεφάλι μου να βρω ποιά νάταν τάχα ή αιτία της άσυνήθιστης αυτής εξέδου του, μα δεν έβρισκα τίποτε.

— Μην είναι καμιά γιορτή σήμερα; μου λέει για να με βοηθήσει.

— Γιορτή; Όχι, καμιά. Θυμύμαι πολύ καλά. Τεροθέου, επισκόπου Ἀθηνῶν, ἔγραφε τὸ ἡμερολόγιο. Δεν πιστεύω να θεωρῆς γι' αὐτὸ τὴν ἡμέρα ἑορτάσιμη.

— Κι' όμως, κύριε! Σήμερα είναι μιὰ μεγάλη γιορτή που δεν έπρεπε να την άγνοῆς. Είναι ἡ Ἑορτὴ τῶν ζῶων.

— Ἑορτὴ τῶν ζῶων; Βγήκε λοιπὸν κι' ἄλλη γιορτὴ; Τὸ κακόμοιρο τὸ ἑλληνικὸ Ἑορτολόγιο! Σάν να μὴ τοῦφταναν οἱ τόσες πὺ ἔχει...

— Ντροπή σου, κύριε, να λες αὐτὸ τὸ πράμα. Ναι, είναι ἀλήθεια. Ἴσως μεῖς οἱ Ἕλληνες νάχουμε πολλές

γιορτές. Ἀλλὰ ἕνας λόγος περισσότερος. Γιατί, σε παρακαλῶ, οἱ ἄνθρωποι νάχουν τόσες γιορτές, ὅσες είναι και οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τους και τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα να μην ἔχουν τοῦλάχιστο μιὰ, να ἔσκασσουν και κείνα λιγάκι; Σάμπως δεν αἰσθάνονται αὐτὰ; Και καλὰ τὰ σκυλιά μου μα ὁ γάιδαρος τοῦ γαλατῶ, τὰ βόδια τοῦ χωρικοῦ, τὸ μούλαρι τοῦ ἀγωγιάτη, τὸ κλόγο τοῦ καρρῶ; Ὅλο δουλειά, δουλειά, και ποτὲ μιὰ γιορτὴ ἐπίτηδες γι' αὐτὰ που δὲ θάχε ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ ξεκούρασμα τοῦ ζῶου; Μὰ οὔτε ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλει αὐτό...

Ἡ ἰδεολογία τοῦ ζωόφιλου φίλου μου μὲ διασκεδάσε, γι' αὐτὸ τὸν ἄφησα να ἔξακολουθήσει.

— Σήμερα τὸ πρωί, όταν ἄκουσα τὸν καθηγητὴ μας να μᾶς μιλά, γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ γιορτὴ, σε βεβαίω, ἐνθουσιάστηκα. Νὰ ἕνα πράμα, εἶπα, πὺ μόνο ἕνας ἄνθρωπος στἀλήθεια πολιτισμένος μπορούσε να τὸ σκεφτῆ.

Μόλις λοιπὸν ἀπόφαγα κάθισα ἀμέσως να ετοιμάσω τὰ μαθήματά μου γι' αὐριο κι' ἄμα τελείωσα, πῆρα τὴ Δώρα με τὰ δυὸ μικρά της και δρόμο. Θὰ τὰ πάρω, ἔρεις, σ' αὐτὸ τὸ βουναλάκι με τὰ πεῦκα κοντὰ στὴν πηγῆ. Ἐκεῖ θὰ τρέξουμε, θὰ παίξουμε, θὰ τηδῆσουμε, κι' ἄμα κουραστούμε θὰ ἐπιλωθούμε κάτω απ' τὰ δέντρα. Είναι τόσο ὠραία ἐκεῖ πάνω! Νὰ διασκεδάσουν και κείνα λίγο.

Και μιλοῦσε με τόση τρυφερότητα γιὰ τὰ σκυλιά του, ἀσυνήθιστη γιὰ τὴν ἡλικία του, πὺ μου ἔκαμε ἐντόπωση.

— Καλὰ και ἄγια είναι ὄλα αὐτὰ πὺ λές, τοῦ εἶπα, ἄμα σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ, δὲ μου λές, ποῖς σκοτίζεται να κάμη γιορτὴ στὰ ζῶα του; Ἐκτὸς ἀπὸ ὄνα και ζυδ-τρεις ἄλλους ζωόφιλους πὺ μετριούνται στὰ «δάκτυλα τῆς μᾶς χειρὸς» ποῖς ἄλλος σκέφτηκε ποτὲ τέτοιο πράμα; Ἀφοῦ ὡς και γὼ οὔτε κἄν ἤξερα πὺς ὑπάρχει και «Ἑορτὴ τῶν ζῶων».

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δικιο, μα πρέπει να σκεφτῆς πὺς κάθε ἀρχὴ και δύσκολη. Και τώρα δὲν εἶμαστε παρὰ στὴν ἀρχὴ. Μὲ τὸν καιρὸ ὄμως τὰ πράματα θἀλλάξουν—γι' αὐτὸ νάσαι βέβαιος. Tempus miracula facit, μᾶς ἔλεγε ὁ καθηγητῆς μας.

Και με χαρὰ σκέφτομαι πὺς θὰ γιορτάζεται αὐτὴ ἡ γιορτὴ ὕστερα ἀπὸ χρόνια— πέντε, δέκα, πόσα ἀκριδὸς δὲν ἔξρω. Καλότερα κι' απ' τὸ Πάσχα, ἄκου πὺ σου λέω ἔγω. Γιατί ὁ πολιτισμὸς, ὅσο πάει προοδεῖ

Ο ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΟΣ ΣΥΡΕΚΕΛΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'

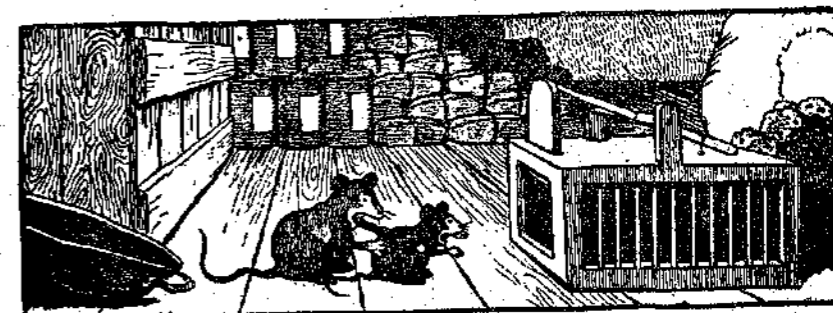
Τις ὄρες τῆς τρικυμίας, ἀντι να μαζευθῆ σε μιὰν ἀκρη ὄσου να γαληνέμη ἡ θάλασσα, ἔτρεχε σάν τὸν τρελλὸ ἀπὸ τὰμπάρι στὸ κατἀστρωμα κι' ἀπὸ τοῦς πύργους στὰ κατἀστια, με κίνδυνο να φάη καμμιὰ λογχιὰ ἢ καμμιὰ κοντακιὰ ἀπὸ πεζοναύτη. Τὸν ἔβλεπες συγχρόνως παντοῦ, με βιαστικό και σπουδαῖο ὕφος, να πηγαινῆ πότε δεξιά, πότε ἀριστερά, πότε εμπρός, πότε πίσω, και χωρὶς ποτὲ να τελειώνη τὸ δρόμο πὺ εἶχε πάρει. Γι' αὐτὸ τὸν ἔβγαλαν Συρεκέλα—ὄνομα πὺ τοῦ ταῖριαζε περιόχημα. Ὑπῆρχε στὸ καράβι κι' ἕνας γέρος πόντικος, πὺ εἶχε ταξιδέμη σ' ὄλες τῆς θάλασσες τοῦ κόσμου. Τὸν ἔλεγαν γέρο-Λύκος κι' ἦταν πὺ ἀστειὸ νάκουῦ κανένας τῆς ἀνδραγαθίας του και τὰ κατορθώματα. Ἀξαφνα ἔλεγε:

— Τότε με τὴ μεγάλη μου ἐστρατεία στὴ Μαδαγασκάρη...
Ἡ:
— Μιὰ φορὰ, όταν ναυλοχοῦσα στὸ Ὀμπόκ...
Ἡ: ὄτι ἔκανε τὸ θαρρηκτὸ, ἐνόμιζε πὺς τὸ ἔκανε ἔκείνος!
Ἡ: Ἐννοεῖται πὺς ὕστερα ἀπὸ τόσα ταξίδια, ὁ γέρος-Λύκος εἶχε μεγάλη γνῶση, μεγάλη πείρα, και γι' αὐτὸ ἦταν ὁ σύμβουλος κι' ὁ παιδαγωγὸς τῆς ποντικοεολαίας τοῦ καραβιοῦ.

Ἐδίδασκε τὰ ποντικῶνα πὺς κάθε πράγμα ἔχει τὴν ὄρα του: ἄλλη ὄρα π.χ. τὸ λαρδί, ἄλλη τὸ στάρι, ἄλλη τὸ τυρί, ἄλλη ἡ γαλέττα. Ἐπίσης, πὺς ὄρες-ὄρες είναι ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ ποντίκια τὸ κατἀστρωμα, ὄρες-ὄρες τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν κι' ὄρες-ὄρες τὸ μέρος πὺ κοιμοῦνται οἱ ναῦτες.

Τὸ ζήτημα τῶν παπουτσιῶν εἶν' έν' ἀπὸ τὸ πὺ σπουδαῖο. Ὁ γέρο-Λύκος ἐδίδασκε τὰ μαθητοῦδια του πὺς οἱ μπόττες τῶν δοκιμῶν είναι

οἱ καλύτερες απ' ὄλες. Και πρῶτο, τὸ πετοῖ τους είναι μαλακὸ και λεπτὸ — πετοῖ πολυτελείας, γιατί ἡ νεολαία ἀγαπάει τὰ λούσα—ἔπειτα οἱ μπόττες αὐτῆς δὲν πρόφτασαν ἀκόμα να βραχοῦν ἀπὸ θαλάσσιο νερὸ και να σκληρύνουν, και, τὸ κυριώτερο, ἐπειδὴ οἱ δοκιμοὶ σάν παιδιὰ είναι ἀκατάστατοι, ἀφῆνον τὰ ρούχα τους και τὰ παπούτσια τους να σέρνονται ἐδῶ-κι' ἐκεῖ και τὸ ποντίκι τὰ βρῖσκει πὺ εἰκολε.

Ὁ γέρο-Λύκος ἔπαινοῦσε πὺς και τὰ παπούτσια τοῦ ὑποπλοίαρχου, κι' ἔλεγε πὺς ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν ἐδοκίμασε νοστιμότερα, οὔτε τὸν καιρὸ πὺ ὁ «Ἀτρόμητος» ἔπαισε ἕνα λαθρεμπορικὸ με φορτίο ἀπὸ μαροκινὰ πετσιὰ.

— Ἀ, εἶναι ἀπὸ μαροκινὸ οἱ μπόττες τοῦ ὑποπλοίαρχου; ρωτοῦσαν με γουρλωμένα μάτια τὰ ποντικῶνα.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΕΤΡΟΣ, 14 ετών.
ΦΙΛΙΠΠΟΣ, αδελφός του, 12 ετών.
ΜΙΝΑ, αδελφή του Πέτρου, 13 ετών.
ΔΙΛΙΚΑ, αδελφή του Φίλιππου, 10 ετών.
ΤΟΤΟΣ, αδελφός του Πέτρου, 8 ετών.
ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΑΝΝΗΣ, κηπουρός, 65 ετών

[Η σκηνή στον κήπο της κυρίας Λάζου, γαριφιάς του Πέτρου, της Μίνας και του Τοτού. Τα παιδιά παίζουν μπρος στη σκάλα του σπιτιού].

Διλικα, χαριτωμένη ξανθούλα, που τρομάζει με το παραμικρό. Κοιτάζει κάτι στο χέρι και βάζει μια φωνή: — "Α, θά με φάη!"

Τοτός, χοντρός μπουλουίκος, που παρά τα έξη του χρόνια θέλει να δίνει τη γνώμη του: — Μια σαύρα είναι!

Φίλιππος, σηκώνοντας τους ώμους του: — Βλάκας που είναι. Αυτό το σαύρα! Αυτό είναι ένα χοντρό σκουλήκι.

Διλικα, που έχει κιόλας ανεβεί τις σκάλες της εισόδου: — Προσέξτε για το Θεό! Μπορεί να ναι και δειλά!

Πέτρος, κλόκαρο παιδί, πάντα με το γέλιο στο στόμα: — "Όχι μην είναι βόας. Έλα τώρα, κατέβα κάτω. Ό,τι κι' αν είναι μη φοβάσαι πώς θά πειράξη, είναι φόφιο. (Πάνει το σκουλήκι με μια εφημερίδα και το πετάει μακριά).

Διλικα, κατ'αγλωμη ακόμα: — "Αν δεν ήταν ο Πέτρος, κι' εγώ δεν ξέρω τι θά γινόταν!"

Μίνα, κοροϊδευτικά: — Και τον Φίλιππο τον ξεχνάς;

Διλικα: — "Α, ο Φίλιππος βέβαια είναι παλληκάρι, μα αυτός τ'α βάζει μόνο με μεγάλα ζώα!"

Πέτρος: — Θάθελε νάτανε τουλάχιστον κανένας κροταλιάς.

Φίλιππος, παίρνοντας το σιά σοβαρά: — Σωστά! "Έτσι και τις προάλλες στο περιβόλι της θείας" Άννας...

Μίνα: — ... Είδες κανένα φίδι;

"Α, όχι, αγόρι μου. Το περιβόλι αυτό μπορεί να είναι ο επίγειος παράδεισος αλλά φίδια μια φορά δεν έχει."

Φίλιππος: — Δοιπόν, κορίτσι μου, κάνεις λάθος. "Η Διλικα δεν είχε έρθει ακόμα. Ήταν πρώτ κι' έκανα τον περίπλοτό μου εκεί που είναι οι τριανταφυλλιές. "Έξαφνα άκουσα ένα τριζύμο και βλέπω τυλιγμένο γύρω από μια φοινικιά, ένα φίδι, ένα πελώριο φίδι που είχε καρφωμένα τα φουδερά του μάτια επάνω μου."

Πέτρος: — Κι' εσύ τότε τ'εβαλες στα πόδια;

Φίλιππος: — Καθόλου! "Αρπαξα την άξινα που κρατούσε ο μπάρμπα-Μαθιός, ο περιβολάρης, κ' ενώ εκείνος έτρεχε κατά το σπίτι φωνάζοντας «βοήθεια», εγώ πήγα κοντά στον κόμπρα, ζύγισα καλά την άξινα και το κατάφερα ένα κτύπημα που το κροφίε πέρα-πέρα το κεφάλι του!"

"Όταν παρουσιάστηκε η θεία "Άννα και οι άλλοι υπηρέτες ξεσηκωμένοι από τον μπάρμπα-Μαθιό, το φίδι σπαρταρούσε και με δυο τρία χτυπήματα ακόμα τ'αποτελειώσαμε."

Μίνα: — Περιεργό, πώς έμεις δε μάθαμε τίποτε;

Φίλιππος: — "Η θεία "Άννα δεν θέλησε να γίνη διόλου λόγος. Καταλαβαίνεις. "Η Διλικα μάλιστα, έτσι φοβητοσύρα που είναι, αν το μάθαινε δεν θά ήθελε με κανένα τρόπο να κατεβή στο περιβόλι να παίξη. "Όσο για μένα, έμένα με ξέρετε που δεν καμαρώνουμαι για το κάθε τι. "Αφήνω που δεν τρώμαξα κιόλας διόλου."

"Όχι σαν και σένα, χοντρή μου Τοτέ, ε; Φόβο που τον πήρες χτές με το σκυλλάκι του γαλατά! Είχες κρυφτεί μέσα στις φοβιστες της Κατερίνας."

"Α, όχι, μα την αλήθεια, για ήρωας δεν μοιάζεις βέβαια."

Τοτός, βαθειά προσβεβλημένος: — Δέν είναι αλήθεια. Δες φέμματα...

Σήμερα το πρωί σκότωσα μια μύγα, έτσι, με το μεγάλο μου δάχτυλο!

"Όλοι, με θαυμασμό: — "Ω, μα γι' αυτό αξίζεις να σου δώσουν το παράσημο της ανδρείας!"

Τοτός, εξακολουθώντας να μουσικλαίη: — "Εγώ δεν μπορώ να σκοτώσω φίδια, είμαι πολύ μικρούλης, μα θά δής σαν μεγαλώσω."

Πέτρος, παρηγορώντας τον: — "Έγνοια σου, έγνοια σου. Έσθ' θά σκοτώνης λιοντάρια."

Διλικα, σιόν Φίλιππο: — Δέν είναι ώρα να πάμε για την αλλαγή της Σπίθας; Μου είχες υποσχεθί πως θά πηγαίναμε να βοηθήσουμε τον Μπάρμπα-Γιάννη."

Φίλιππος, χωρίς μεγάλο ενθουσιασμό: — Πάμε. "Η αλήθεια είναι πως αν δεν στέκομαι εγώ εκεί για να την βαστάω ο Μπάρμπα-Γιάννης δέν τ'α καταφέρνει μόνος του. (Στους άλλους). Για σας, σε λίγη ώρα θάμαστε πίσω."

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Πέτρος, Μίνα, Τοτός.

Πέτρος: — Πάει, λείπει, να βοηθήση τον μπάρμπα-Γιάννη, γιατί δέν τ'α καταφέρνει μόνος του! Για βλάκες μ'ας περνάει αυτός ο Φίλιππος. Είναι ένας φοβητοσύρας! "Η ίδια η θεία "Άννα που τον έχει κιόλας βαφτιστικό της και τον αγαπάει τόσο, τ'ο λείπει αυτό. Κι' η κακομοίρα η Διλικα που χάθει όλες τις ψευτιές του."

Μίνα: — Τι λές, να του παίζαμε κανένα παιχνιδί; "Έλα, Τοτό, πάψε τα ψευτοκλάμματα. Θά γελάσουμε τώρα."

Τοτός, τριβοντας τα μάτια του με τις γροθιές του: — "Εγώ δέν είμαι φοβητοσύρας, εγώ θά σκοτώσω λιοντάρια σαν μεγαλώσω."

Πέτρος: — Μίνο λιοντάρια; Και που είναι ακόμη! Δοιπόν σφουγγίστε

το κεφάλι σου με το μεγάλο σου δάχτυλο! "Όχι, μα την αλήθεια, για ήρωας δεν μοιάζεις βέβαια."

Τοτός, βαθειά προσβεβλημένος: — Δέν είναι αλήθεια. Δες φέμματα...

Μίνα: — Περιεργό, πώς έμεις δε μάθαμε τίποτε;

Φίλιππος: — "Η θεία "Άννα δεν θέλησε να γίνη διόλου λόγος. Καταλαβαίνεις. "Η Διλικα μάλιστα, έτσι φοβητοσύρα που είναι, αν το μάθαινε δεν θά ήθελε με κανένα τρόπο να κατεβή στο περιβόλι να παίξη. "Όσο για μένα, έμένα με ξέρετε που δεν καμαρώνουμαι για το κάθε τι. "Αφήνω που δεν τρώμαξα κιόλας διόλου."

"Όχι σαν και σένα, χοντρή μου Τοτέ, ε; Φόβο που τον πήρες χτές με το σκυλλάκι του γαλατά! Είχες κρυφτεί μέσα στις φοβιστες της Κατερίνας."

"Α, όχι, μα την αλήθεια, για ήρωας δεν μοιάζεις βέβαια."

Τοτός, βαθειά προσβεβλημένος: — Δέν είναι αλήθεια. Δες φέμματα...

Μίνα: — ... Είδες κανένα φίδι;

Τοτός, βαθειά προσβεβλημένος: — Δέν είναι αλήθεια. Δες φέμματα...

"Ο γίγαντας: — Χάν! Χάν! Χάν!

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σήκω επάνω, δούστουχε, είπε ο διοικητής, συγκινημένος άθελά του από την αξιοθρήνητη εμφάνιση του διπτηρέτη του. "Από που έρχεσαι και σε πέρασαν για τον Τριέν-Κόατ;

— "Αχ, αφέντη μου, καλέ μου αφέντη, από που μπορεί να έρχομαι σ' αυτά τα χάλια που είμαι, παρά από το στρατόπεδο αυτών των άχρειών των ληστών."

— Καλά, ρώτησε πάλι ο κ. Ντελαλάντ, και γιατί είπες στον ντόο ότι είσαι πρωτοπαλληκάρου του Νγκουγιέν; Γιατί δέν πιστεύω να τ'ε βγάλες απ' το γού του."

— Του τ'ο είπα όπως κι' ε- κείνος μου είπε πως είναι μα- ραγκός. Για φαντασθήτε τη θέ- ση μου; Σαν δραπετής που είμουνα, μπορού- σα νάχω εμπι- στοσύνη σ' αυ- τόν τον ψευτο- μαραγκό που πολεμούσε να με ξεγελάση; Θέλησα λοιπόν κι' εγώ να τον τρομάξω."

"Ο κ. Ντε- λαλάντ και ο Ντενή κοιτάχτη καν."

"Θέλησα να τον τρομάξω."

Και η ελαχίστη άμφιβολία να τους έμενε ακόμη, έ- σθυνε μ' αυτή την χαρακτηριστική άμολογία του Μό.

— "Ο άνθρωπος αυτός δέν είναι ο Τριέν-Κόατ, συνταγματάρχη μου, εί- πε ο κ. Ντελαλάντ."

— Μπορεί, μπορεί, έκανε ο συν- ταγματάρχη, νευριασμένος κάπως από την τροπή που έπαιρναν τ'α πράγματα. "Όστόσο, πώς κατάρθωσε να ξεφύγη από τους ληστές;

"Αλλά αυτή ήταν μια μεγάλη ιστο- ρία και μάλιστα μια ιστορία που δέν έ- κανε μεγάλη ευχαρίστηση στον Μό να την διηγηθί. "Όστόσο ο φίλος μας δέν σκόνησε πουθενά και τους διεκ- τραγούδησε όλα τ'α δεινά του, απ' τ'ο

κρέμασμα, στο σακκούλι και τ'ο πέ- ταγμα στο ποτάμι, ως τ'η δραματική επίθεση του θηρίου και τ'ον φόνο του απ' τ'η Σιμόνη."

— Και σ'ο που βρισκόσουν εκείνη την ώρα; ρώτησε ο συνταγματάρχη.

— "Επάνω στη μπανανιά, έμολό- γησε μ' ειλκρίνεια ο Μό."

— Και τολμάς να τ'ο λές αυτό τ'ο πράγμα; φώναξε άγανακτισμένος ο συνταγματάρχη. "Θάφηνες λοιπόν τ'ον "Όγκ-Κόπ να κατασπαράξη έκει- νες τις δυστυχισμένες, χωρίς να τις

"Εκρέμασαν τον Μό από ένα χοντρό καλάμι και τον κατέβαζαν τρέχοντας." (Σελ. 670, στ. α΄.)

βοηθήσης; — Δέν καταλάβατε, τί ήθελα να πώ, κύριε συνταγματάρχη. "Ανέβηκα στο δέντρο όχι από φόβο, αλλά γιατί άκουσα κάτι να κουνιέται στα φύλλα. Νόμισα πως θά ήταν κανένας πειρα- τής, αλλά δέν ήταν παρά μια μεγά- λη νυφίτσα."

— Δοιπόν εσύ τ'α έδαλες με μια νυφίτσα, την ώρα που ή μικρή σου κυρία άμυνόταν μ' ένα άγριο θηρίο;

— "Όχι, όχι, μεγάλε άρχηγέ. "Ό- ταν ήρθε ο τίγρης, εγώ και η νυφί- τσα είχαμε πιά κλείσει ειρήνη από πολλήν ώρα. Καθώς όμως ήμου- νά πάνω στο δέντρο αποκοιμήθηκα κα- θιστός επάνω σ' ένα κλαρί και ξό-

πνησα μόνον με τόν πυροβολισμό.

— Έπρεπε τότε να κατέβης. — Τό σκέφτηκα, τιμημένο μου συνταγματάρχη, μα ήταν πια πολύ αργά. Οι ληστές είχαν κιόλας περικυκλώσει την κυρία Σιμόνη και την Τι-Σάβυ. Μέτρησα καμμιά είκοσάρια άρματωμένους ως τα δόντια και καθώς εγώ δεν είχα μαζί μου ούτε την καραμπίνα μου, ούτε καν το μαχαίρι μου, ήταν αδύνατο να τὰ βάλω με δλους αυτούς.

— Αυτός μπορεί να μ'αυραδιάσει άλλες τόσες φευτιές, έκανε ο συνταγματάρχης κάτω από τὰ δόντια του, γυρίζοντας προς τόν κ. Ντελαλάντ. Είναι φοβερός φεύτης. Κι' εσείς, δίνετε πίστη στα λόγια του, αγαπητέ μου φίλε.

— Ο κ. Ντελαλάντ πήρε τόν συνταγματάρχη παράμερα και με λίγα λόγια τού ζωγράφησε τόν χαρακτήρα τού υπηρέτη του.

— Όστε λοιπόν να τόν αφήσουμε να πάη στην εργή; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

— Με συγχωρείτε, έκαψε ο Λενουάρ. Δεν θα μπορούσε να μ'αυ χρησιμεύσει για οδηγός;

— Όρατος οδηγός μα την αλήθεια. Όπως δὴποτε, ας δοκιμάσουμε... Έ, σύ, Τριέν... Μό, πώς σε λένε! Πιστεύω πως αναλαμβάνεις να μ'αυ οδηγήσεις στο στρατόπεδο τού Νγκουγιέν.

— Ο Μό έτοιμάστηκε να πη τὸ ναί. Μα σαν σοφός άνθρωπος, συνήθιζε πάντα να γυρίζει δεκα φορές τή γλώσσα του στο στόμα του, προτού να δώσει απάντηση.

Αυτό λοιπόν τὸ μικρό χρονικό διάστημα τόν έκανε να φαντασθῆ δλους τούς κινδύνους και τις κακουχίες που θα περνοσε αν ανελάμβανε μια τέτοια αποστολή. — Όχι μόνον θακανε πεζοπορία, δλο τόν δρόμο μαζί μ' εκείνους τούς διαβολανθρώπους τής λεγεώνας που άνοιγαν τὰ πόδια τους δυο όργυιές, άλλ' ακόμη θα ήταν εκτεθειμένος σ' δλους τούς κινδύνους μ'αυ μάχης.

— Είμαι πολύ κουρασμένος, πάρα πολύ κουρασμένος, αφέντη μου, είπε στο τέλος. Κι' ύστερα θά μ'αυ ήταν πολύ δύσκολο να ξαναδρω τὸ δρόμο. Κι' εγώ δεν ξέρω πόσους βάλτους και πόσους ρυζέκαμπους πέρασα.

— Θα κάνουμε και χωρίς εσένα, άιντε. Πές μου μονάχα, με την πιδ

μεγάλη άκρίβεια, αν σου είναι δυνατόν, ποῦ βρίσκεται αυτό τὸ περιφημο στρατόπεδο.

— Πιστεύω στην περιοχή τού Ντόγ-Λάμ.

— Όπως τὸ λέγαμε, έκανε ο κ. Ντελαλάντ. — Ο γενικός διοικητής τὸ φαντάστηκε εὐθὺς άμέσως και μ'αυ συμβούλευσε να περιορίσουμε τις φωνές μας σ' εκείνην τήν περιοχή. — Ότὸσο σκεπτόμουν μήπως αντί να κάνουμε μια επίθεση στην Νγκουγιέν που πολύ πιθανόν ν' αποτύχη, δεν θάταν καλύτερο να τού στείλωμε έναν άγγελιαφόρο και να τού προτεί-

— Ο πρώτος που συνάντησαν μόλις βγήκαν στη στεριά ήταν ο άεροπόρος Λενουάρ. (Σελ. 570, στ. β.)

νομε να περιορίση κάπως τις αξιώσεις του. Τὰ λότρα τὰ πληρώνω...

— Θα κρατούσε τόν άγγελιαφόρο σας κι' αυτός θαχε έναν δημηρο παραπάνω, Για τὰ λεπτά που θά τού δώσετε, λίγο τόν νοιάζει! Αυτός δεν έχει άμεση ανάγκη από χρήματα. Αυτό που θέλει, είναι ν' ανακτήσει τή δύναμή του και να καταξευτελίση τὸ κράτος μας.

— Τι άδιέξοδο φοβερό, έκαμε μ' άπελασία ο κ. Ντελαλάντ. — Εσείς δεν βρίσκετε καμμιά λύση, συνταγματάρχη μου;

— Η μόνη λύση είναι: η επίθεση ένκντιον του. Θα θυσιάσω βέβαια μερικούς στρατιώτες, αλλά οι άνδρες

μου δεν δειλιάζουν μπρός σ' αυτά.

— Κι' αν αυτός ο άθλιος μου σκοτώση τήν κόρη μου μόλις πέσουν οι πρώτοι πυροβολισμοί.

— Ο άξιωματικός έμεινε, δίχως άπάντηση, τὸση άπόγνωση και άγωνία έδειχνε η φωνή τού δυστυχισμένου πατέρα. Τήν κόρη του. — Η σκέψη έφερνε τόσο πόνο στον κ. Ντελαλάντ, ώστε με κόπο συγκρατούσε τὰ δάκρυά του. Και τι μπορούσε κανείς να τού πη; Πώς να τόν παρηγορήσει; Τὸ πρόβλημα φαινόταν πραγματικά άλυτο, όταν ο άεροπόρος Λενουάρ, που τώρα και λίγα λεπτά φαινόταν σκεπτικός, μπήκε στη μέση.

— Μπορώ να υποβάλω μερικές συμπληρωματικές έρωτήσεις σ' αυτόν τόν ύπηρέτη; ρώτησε.

— Και βέβαια, απάντησε ο συνταγματάρχης.

— Λοιπόν Μό, κοίταξε να μαζέψης τὸ μυαλό σου και να μ'αυ απαντήσεις σωστά. Τὸ στρατόπεδο αυτό βρίσκεται σ' ένα ψήλωμα πάνω από τήν κοιλάδα τού Σόγκ-Κού, είπας;

— Μάλιστα, ένα ψήλωμα μεγάλο, ψηλό, άπότομο, όπου δεν μπορεί κανείς ν' ανέβη παρά από ένα στενό μονοπάτι.

— Η κορυφή, άπ' αυτό τὸ ψήλωμα είναι επίπεδη;

— Μάλιστα κύριε, ίσια σαν τήν πατοδσα μου.

— Και σχηματίζει ένα είδος αὐλής;

— Μάλιστα, μια μεγάλη, τετράγωνη αὐλή.

— Ποιά είναι τὰ μέτρα της, πάνω-κάτω; Είναι φαρδιά εκατὸ μέτρα κι' άλλο τόσο μακρὰ;

— Περισσότερο, κύριε. Έκατὸνπενήντα μέτρα, του-

λάχιστον.

— Η αὐλή αυτή δεν έχει τίποτε μὲς στη μέση; Κανένα κτίριο, καμμιά έγκατάσταση;

— Όχι, κύριε, είναι γυμνή σαν τήν παλάμη μου.

— Τὰ κελιά σας ποῦ βρίσκονταν;

— Στην μια άκρη, αντικρουστά στη μεσημέρια.

— Ο κ. Ντελαλάντ ο συνταγματάρχης κι' ο Ντενή παρακολουθοῦσαν με ζωηρή περιέργεια αυτή τήν άνάκριση και αναρωτιόνταν ποῦ ηθελε να καταλήξει ο Λενουάρ.

— Έχετε βάλει κανένα σχέδιο στον νοῦ σας; τόν ρώτησε ο συνταγματάρχης.

— Πραγματικά, έχω, συνταγματάρχη μου. Και έλπίζω πως εσο έξωφρενικό κι' αν σας φανῆ με τὸ πρώτο, φωτόσο θα τὸ έγκρίνετε. Πότε τελειώνει ἡ προθεσμία τού τελεσιγράφου τού Νγκουγιέν;

— Σε τρεις ημέρες, απάντησε ο κ. Ντελαλάντ.

— Δηλαδή τήν Πέμπτη άφου έχουμε σήμερα Δευτέρα. Μα δεν είσαστε υποχρεωμένος να δώσετε ωρίτερα τήν απάντησή σας στον άπεσταλμένο τού Νγκουγιέν;

— Ναί, σαρανταοκτώ ώρες ωρίτερα, δηλαδή αύριο. Λογαριάζω σήμερα κιόλας να τηλεφωνήσω στο λοχαγό Μπαμπερξέ για να τόν παρακαλέσω να μεταβιθήση τήν απάντησή μου.

— Έφ' όσον θα είναι άρνητική, δεν φοβόσαστε μήπως ο Νγκουγιέν εκτελέση τήν Πέμπτη τήν άπειλή του.

— Αλλοίμονο, τί άλλα μπορώ να έλπίζω;

— Τίποτε, συμφώνησε ο Λενουάρ, γι' αυτό τόν λόγο δεν πρέπει να διαστάσουμε καθόλου. Με συγχωρείτε αν παίρνω τέτοια πρωτοβουλία, συνταγματάρχη μου, μα αν κρίνετε και σας φρονίμο μου φαίνεται πως αύριο, Τρίτη, πρέπει κιόλας ένα τμήμα τής φρουράς σας να ξεκινήση κιόλας προς τὸ στρατόπεδο τού Νγκουγιέν. Από τὸ άλλο μέρος ο κ. Ντελαλάντ θα στείλη πίσω τόν άπεσταλμένο τού Νγκουγιέν με τήν παραγγελία πως οι αξιώσεις τού Άσπρου Λύκου είναι υπερβολικές, μα πως τις εξετάζουμε με συν-

διαλλακτικό πνεύμα και πως τήν οριστική απάντηση θα τή λάβη τήν Πέμπτη τὸ μεσημέρι.

— Δεν μπορώ ακόμη να καταλάβω τὸ σχέδιό σου, φίλε μου Λενουάρ, είπε ο συνταγματάρχης με τή συνειθισμένη του ειλκρίνεια.

— Κι' είναι πολύ ριψοκίνδυνο να στείλωμε πίσω τόν άπεσταλμένο με τέτοιες έντολές, πρόσθεσε με νευρικήτητα ο διοικητής.

— Καθόλου, αγαπητέ μου κ. Ντελαλάντ, γιατί έχω άπόλυτη τήν πεποίθηση στο σχέδιό μου πως ο στρατός θα επέμνη τήν κατάλληλη στιγμή, όταν δηλαδή θα έχω πια εξασφαλισει τή σωτηρία τής κορης σας.

— Για πές μας τὸ λοιπόν τὸ σχέδιό σου, έκανε άνυπόμονα ο συνταγματάρχης.

— Άμέσως, συνταγματάρχη μου: Τήν Πέμπτη τὸ πρωί όταν ο δικός μας στρατός καθὼς κι' εκείνος που θα έχη σταλεί από τὰ Γιέν-Μπαύ, θα βρίσκονται κοντά στο στρατόπεδο, θα τοποθετήσετε επάνω στις κορυφές των πιο ψηλών δέντρων μερικούς φρουρούς που θα κοιτάζουν ψηλά στον άέρα. Κατὰ τὸ μεσημέρι θα παρατηρήσουν ένα άεροπλάνο που θα έρχεται από τὰ μεσημέρινα, από τήν κοιλάδα τού Σόγκ-Κού.

— Τὸ δικό σας θα είναι; ρώτησε

— Ο συνταγματάρχης άπειλει πως θα τόν τωφεύσει... (Σελ. 570, στ. γ.)

ο συνταγματάρχης.

— Τὸ δικό μου... Τὸ μεσημέρι θα ρίξω μια ρουκέτα που θα δείξη τήν ακριβή θέση τού στρατοπέδου, ο στρατός θα έχη κιόλας προχωρήσει και αυτό θα είναι τὸ σύνθημα, για να κάνη τήν επίθεση και ν' ανέβη ως άπάνω στο λημέρι τού Νγκουγιέν.

«Σ' αυτό τὸ διάστημα εγώ, έπωφελούμενος κιόλας τής φασαρίας τής μάχης, θα κατέβω με βόλ-πλανέ στην αὐλή τού στρατοπέδου και θα έλευθερώσω τή μικρούλα Σιμόνη.

— Ο συνταγματάρχης πήρε τὸ χέρι τού νεαροῦ άεροπόρου και τὸ τράταξε. — Μοναδική η ιδέα σας, Λενουάρ!

Αυτή είναι ιδέα μια φορά, νεαρέ μου, πρόσθεσε χτυπώντας ελαφρά τὸ μάγουλο τού Ντενή. Είναι άπρόοπτη και πρωτότυπη.

— Εὐχαριστῶ για τήν έγκρισή σας, συνταγματάρχη μου, έκανε χαρούμενος, ο Λενουάρ. — Εσείς όμως, κύριε Ντελαλάντ, δεν μου φαίνεστε και τόσο ένθουσιασμένος. Έχετε τίποτε αντίρρησης;

— Θα εκθέσετε σε φοβερό κίνδυνο τή ζωή σας, απάντησε συγκινημένος ο διοικητής. — Επειτα, είσαστε βέβαιος πως θα μπορέσετε ν' ανακαλύψετε τὸ έχθρικό στρατόπεδο μ' αυτές τις πενιχρές οδηγίες που σας έδωσε ο υπηρέτης μου;

— Κίνδυνος δεν υπάρχει κανένας, γι' αυτό να είσαστε βέβαιος. — Όσο για τὸ δεύτερο, είναι θετικό πως βλέποντας από ψηλά θα τὸ ανακαλύψω αυτό τὸ ψήλωμα δίχως άλλο, μια και διαφέρει τόσο πολύ άπ' όλα τ' άλλα.

— Μα οι ληστές θα σας πυροβολήσουν.

— Δεν τὸ πιστεύω. — Η άπρόοπτη εμφάνισή μου θα τούς κάνη να τὰ χάσουν και εγώ θα έπωφεληθῶ άπ' αυτή τήν έκπληξή τους. — Αλλωστε, αν, όπως λογαριάζω, ο στρατός κάνει τήν έφοδό του συγχρόνως με τή δική μου προσέγγιση, τότε η προσοχή τους θα στραφή προς αυτό τὸ μέρος. Για όλα τὰ άλλα έχετε εμπιστοσύνη σε μένα. Τὸ μόνο που με στενοχωρεί είναι που δεν έχω μια ισχυρότερη μηχανή. — Αν είχα ένα άεροπλάνο με τρεις θέσεις θα μπορούσα να πάρω μαζί μου έναν παρατηρητή, που θα δούλευε και τὸ μυδραλλιοδόλο αν παρουσιαζόταν άνάγκη. Τὸ άεροπλάνο μου δεν έχει παρά δυο θέσεις και στο γυρισμό η Τι-Σάβυ κι' η Σιμόνη θα πρέπει να οίκονομηθουν στο ίδιο κάθισμα, γιατί πιστεύω πως δεν μπορεί να γίνη λόγος να εγκαταλείψουμε τήν πιστή αυτή υπηρέτρια που έδειξε τέτοια άφοσίωση.

— Όπως κι' εγώ, πετάχτηκε ο Μό.

— Σιωπή! πρόσταξε ο συνταγματάρχης.

— Μόνο, που όπως λέτε, είναι πολύ δυσάρεστο που δεν μπορείτε να πάρετε κι' έναν παρατηρητή μαζί σας, πρόσθεσε ο κ. Ντελαλάντ. — Εγώ

ση στοργή την περιποιήθηκες τις τελευταίες της ημέρες; Έλαβα, ευχαριστώ) **Κουκουτοκόμι** (έγκαιρος έλαβα την επιταγή) επεριμένα όμως να μου γράψης γιατί την έστειλες; **Ανδριωτάκι** (σε συγχάρω που ήλθες πρώτος για το κομμάτι σου δέν θυμομαι! αν δέν το είδες ως σήμερα, στείλε άλλο για τα περιοδικά συμφωνώ τελείως) **Σαδι Νοέλ** (τετοια δια δέν έχω άκμή, περιμένε!) **Χιονισμένον Παρνασσόν** (τα συλλυπητήριά μου για το θάνατο της γιγιάς, όχι, δέν μου τώπωσαν άκμή) **Μποέμ** (δέν ξέρεις? έχω όπομονή ως νάρθη ή σειρά του να το διαβάσω) **Υπνοβάτην** (θρατο το γραμματάκι σου υπάρχουν ακόμα λιγα αντίτοπα στο γραφετο μου δρ. 15 και ταχυδρομικώς δρ. 17,50) **Α. Ράλλη** (δυστυχώς δέν γνωρίζω κι' εγώ τη διαθουση της **N. K.**) **Ριφην** (θα σταίλω άμα τυπωθού) **Γιόστην Τζαννετάκη** (Έλαβα, ευχαριστώ. έστειλα) **Μικρομέγαλην, Νινούλαν, Περγυλικα Σερίν** κτλ.

Είς δασεις επιστολάς έλαβα μετά την **25 Οκτωβρίου** θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 271ου Διαγωνισμ. ΑΙ λύσεις τοῦ φύλλου, τούτου δεκται μέχρι 3 Ιανουαρίου.

590. Αεξίγριφος

Δίπλα στο κλεινό του άστου Βασιλιά της Σκάρτης βάξω, Κι' άλλον τώρα άρχαιο δυνάστη, Βάρβαρο όμως, παρουσιάξω. **Άλκυωνίς**

591. Συλλαβογρίφος

Άν προσδέσης με το χι Μιάν άρχαία μετοχή, Άλλο χρώμα τί γυροῦσε; Μόνο τάσπρο βασιλεύει. **Πιτσιρικος**

592. Στοιχειόγριφος

Ήταν δυνατός πολύ Άδοκράτορας Ρωμαίος!— Μ' άμφιβάλλεις τώρα έσύ; Μπα! άρκει να του άφαιρέση Δύο του γράμματα άπ' τή μέση, Ό καθείς για να το ιδή. **Μυρτίλλη**

593. Δίγνυμα

Στόν ούρανό με βράσκατε, Στάστέρια, στο φαγγάρι. Μά όχι και στόν ήλιο. Μισά φτωχούς και πλούσιους, Μά τόν παρ' άκαμάρι. Τόν έχω και βασιλειο. **Μαύρη Προσωποδόφρος**

594. Δικτυωτόν μετά Τετραγώνον

* * * * * = Κράτος της Άμερικ-
* + + + + * [κής
* + * * + * = Άνάκτορον και Μου-
* + * * + * [σειον
* + * * + * = Μεγάλη νήσος άσια-
* + + + + * [τική
* * * * * = Έγκεφαλική πάθησις
Και καθένας τα ίδια. — Οι σταυροί του τετραγώνου: άνω, μεγάλη νήσος του Αιγαίου κάτω, διοικητική διαίρεσις δεξιά, επίθετον άριστερά, άνθος. **Μπιλ-Επιλ**

595. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Κράτος της Εύρώπης
2 3 1 5 4 2 = Δύναμις
3 7 2 4 2 = Νήσος του Αιγαίου
4 3 5 1 6 4 2 = Επίθετον.
5 6 5 4 2 = Άρχ. βασιλεύς
6 7 3 4 2 = Άρχ. θεός
7 3 1 4 2 = Επίθετον
Άσπρο Άρκπάκι

596-600. Μαγικόν Γεόμαμα
Τη ανταλλαγή ενός γραμματός εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου πάντοτε του αὐτοῦ, να σχηματισθού δι' ἀνομογραφιασμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

- πόλος, ὄρος, ἄνω, Γάιος, χῶμα.**
Ταίς
601. Ἀκουστικῆς ἐξ Ὀμοιομόρφων Φωνηεντολίπων μετ' Ἑλλησοσυμφώνου
1.—Ἡ Ρ εἶναι θεά.
2.—Τὸ Ρ εἶναι ὄρα.
3.—Ἡ Ρ εἶναι φυλή.
4.—Ὁ Ρ εἶναι στοιχείον.
Τ' ἀρχικά τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦν Ἑλλησοσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Κρυφῆ Σχολεῖα

602. Φωνηεντολίπων
τρφν - κ * * * - τρφν **Σαρλδ**

603. Γρίφος

να	να	θε	θε	Φ	Τ
να	να	θε	θε		
να		θε			Φαέθων

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34

393. Ροδανός (ροῦ, Δανός).—394. Γέφυρα (γε, φί, Ρά).—395. Πύργος. Πύρρος.—396. Ὁ ἀνερόμυλος.—397.
Α Ι Ν Ι Γ Μ Α 398. ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ
Ι Α Ε Ι (χάος, Ἔρις, χάρις, **Ν Α Ζ Α Ρ Ε Τ** οὐρανός, υἱός, Σεί-
Ι Α Α Η ριος, Ισχύς).—399.
Γ Ε Ρ Α Ν Ο Σ 403. Διά της δι-
Μ Ε Ο Ι σφθόγγου ΥΙ: **μυία, Α Ι Τ Η Σ Ι Σ** υἱός, υἱικός, ἀγυιά, **Άρπυια**.—404. **ΑΝΝΙΒΑΣ** (Άργῶ, Νοσηρός, Νσαρός, Ισχυρός, Βαρός, Άνοδος, Στερεδόν).—405. Άετός μυίας οὐ θηρεύει.—406. **Ἐν Ὀλύμπῳ ἦσαν θεοὶ δώδεκα** (έν ὄλη μυία, εἰς έν θε, ιδῶ, δέκα).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Της **Α΄ Περιόδου** (1879—1893) από τούς έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής τρεις: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δελ. 26, ταχυδρομικώς δέ αποστελλόμενος δελ. 28,50 διά τὸ Ἐσωτερικόν και δελ. 40 διά τὸ Ἐξωτερικόν.
Της **Β΄ Περιόδου** (1894—1933), από τούς έκδοθέντας 40 τόμους υπάρχουν οι 39 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει εξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οι μὲν **Τόμοι** τῶν ἐτῶν 1894—1928 τιμῶνται ἕκαστος (έν σελίδων 416) ἄρραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δὲ **Τόμοι** τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932 και 1933 τιμῶνται ἕκαστος (έν σελίδων 624) ἄρραφος δρ. 210 και ραμμένος δρ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκαστου τόμου προσθετα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διά τὸ Ἐσωτερικόν δελ. 5 ὁ ἄρραφος και δελ. 15 ὁ ραμμένος, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δελ. 35 εἰτε ἄρραφος εἰτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἄπλα στοιχία δρ. 6, τὸ ἔλαττον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξεις με παγὰ δὲ στοιχία δρ. 1 και με κεφαλαία δρ. 1,50. Ὁ χριστός στιχος δρ. 5. Οι μὲν συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλα. Ἡ προληφρμὴ εἶναι ἔκτακτη.

[ΔΔ'—518]
Αγαπητὰ Διαπλασοῦλα-ες, ζητῶ ἔνα γραμματάκι σας παρακαλῶ γράφατε: Κορνάρδον Βίτσαφλ, Οἰκία Κατοιγιάννη, Γερμανοῦ 143, Πάτρας.

[ΔΔ'—519]
Διαπλασοῦμε **Καλλιθέας!** Γενικὸ προσκλητήριον στίς 11 Νοεμβρίου, πρωτ. ὄρα 10 1/2, μπρὸς στοῦ κίσκου Προχιοδρόμου.
Σκοπός: ἔθρση καλλιθεῖκοῦ διαπλασοῦκοῦ ὄμλου. Σῆμα ἀναγνωρίσεως, μιὰ διαπλαση στοῦ χέρι. **Σπύργο Μονάχο**

[ΔΔ'—520]
Δέν λυπάσαι τὰ λεπτά σου, **Ανκόφως** τῆς **Δόξης**, κάνοντας ἀποκαλύψεις!!! **Φιλισπίτης—Περθμός Εὐρέπου ; ;**

[ΔΔ'—521]
Η **Μάγισσα**, από τὸ νησί της ὄπου γύρισε ξανά, στέλγει ἕναν θερμὸ χαιρετισμὸ στοῦ Διαπλασοῦλα της Σαλονίκης και τῆς Κοζάνης, μαζὸ με τὴν καλύτερῆ της θύμηση. **Σεπτεμῆνη Ααίδη**, τὸ «ἀργότερα», τάφησα και μαύρωνα πολὺ, ἔλπιζω να με συχωρέσης, δὲ αν μάθης τὸ λόγο.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΗΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
Από τὰς έν παρενθέσει ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὸ ταχυδρομικὸν τοῦ Ἐσωτερικοῦ και ὁ δευτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (με 60 εἰκόνας) δρ. 35 (15 και 29).
Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Σενοπούλου (με 24 εἰκόνας) δρ. 20. (7,50 και 15).
Ἡ Ἀπλὴ ζωή, ἐπὶ Ἀγγέλου Κασσιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).
Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωήν, ἐπὶ Ἀγγέλου Κασσιγόνη, δρ. 8. (1 και 2).
Ἡ Ἐδουκία, ἐπὶ Ἀγγέλου Κασσιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (με 20 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 και 30).
Παιδικὸν Θέατρον, Γρ. Σενοπούλου, δι' ἑορτῆς Σχολείων και Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15). Β' Τόμος δρ. 20. (7,50 και 15).
Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).
Πρόσ ὁ Νηπίον, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9,50 και 20).
Ὁ Πυρετιοπάλης, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (9 και 18).
Υπὲρ Πατρίδος, (με 24 εἰκόνας) δρ. 30. (10,50 και 21).
Ὁ Φάτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (8,50 και 5,50).